

Ο Κατανυκτικός Εσπερινός της Ε΄ Εβδομάδος των Νηστειών στην Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου [Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#) τελέστηκε, χθες, ο Κατανυκτικός Εσπερινός της Ε΄ Εβδομάδος των Νηστειών στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αναλύψεως του Κυρίου Δραπετσώνας, συγχοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Αχελώου κ. Νήφωνος, βοηθού Επισκόπου και Πρωτοσυγκέλλου της τοπικής μας Εκκλησίας.

Τον Θείο Λόγο κήρυξε, όπως κάθε Κυριακή της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ ο οποίος, ολοκληρώνοντας τις πνευματικές μελέτες κατά τους Κατανυκτικούς Εσπερινούς, μίλησε αρχικά «για την μεγαλειώδη και υπέρτιμη ώρα της θυσίας του Κυρίου μας» και αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων «στον τρόπο «με τον οποίο ο ίδιος ο Κύριος προετοιμαζόταν για τα γεγονότα αυτά».

«Ο Κύριός μας προγνώριζε το πάθος Του και μάλιστα σε όλες τις λεπτομέρειες

Του, διότι δεν ήταν μόνον άνθρωπος. Ήταν ο Ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού». «Όλα τα γνωρίζει και τα γνωρίζει από πολύ καιρό πριν. Για αυτό και προλέγει το Πάθος στους μαθητές Του και με λεπτομέρειες ανακοινώνει όλα όσα πρόκειται να συμβούν», σημείωσε ο Σεβασμιώτατος, προσθέτοντας πως «είχε τη δύναμη, ως Πανάγιος Θεός, να αποφύγει τα πάντα και αυτόν τον θάνατο, αν ήθελε, αλλά δεν θέλει. Το πάθος Του θα είναι εκούσιο». Στη συνέχεια επεσήμανε: «Ήξερε ότι τις ώρες του φρικτού Πάθους θα ήταν εκεί επάνω στον Σταυρό μόνος. Ανακοινώνει, όμως, και μάλιστα όχι μόνο μια φορά στους μαθητές, τα όσα πρόκειται να συμβούν για να τους προετοιμάσει, ώστε να αντέξουν, να κρατήσουν την ελπίδα της τελικής νίκης και να μη λυγίσουν». «Για τον λόγο αυτό επανειλημμένα τους μιλάει και τους προειδοποιεί, ώστε να μην βρεθούν ανέτοιμοι».

Στη συνέχεια, αναφερόμενος στο γεγονός που συνέβη λίγες ημέρες πριν από το Πάθος του Κυρίου και στη «γυναίκα που κρατούσε ένα αγγείο γεμάτο από μύρο πολύτιμο, το οποίο περιέχουσε στην κεφαλή Του, τόνισε πως «ο Χριστός δεν απολαμβάνει την τιμή». «Ερμηνεύει ανάλογα την πράξη της γυναίκας εκείνης, συγχρόνως δε, προετοιμάζει τους μαθητάς Του για όσα σε πολύ λίγο χρόνο πρόκειται να συμβούν» και συμπλήρωσε: «Αρκετές εβδομάδες πριν από το Πάθος έγινε κάτι πολύ μεγαλύτερο. Ανέβηκε ο Κύριος στο όρος Θαβώρ». «Εκεί “Μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως”». «Στη μοναδική εκείνη ώρα της Δόξας του ο Κύριος συζητεί με τους ουράνιους επισκέπτες του Όρους Θαβώρ για τον Σταυρικό Του θάνατο, για την έξοδό Του από τον κόσμο αυτό». «Γνώριζε ο Κύριος ότι πλησίαζαν οι μέρες της προσφοράς της ανεκτίμητης και ατιμήτου θυσίας Του επί του Σταυρού. Αυτό όμως δεν Τον φόβιζε, δεν Τον κλόνιζε στην πορεία της αποστολής Του». «Με ανυποχώρητη διάθεση, με άφοβο θάρρος, με άκαμπτη αποφασιστικότητα ξεκίνησε για την Ιερουσαλήμ, για τελευταία φορά στην επίγεια πορεία της ζωής Του». «Τρέχει προς το Πάθος πρόθυμα. Δεν αποφεύγει το θάνατο που πρόκειται να φέρει τη σωτηρία μας».

Ο Σεβασμιώτατος, στη συνέχεια της ομιλίας του, αναφέρθηκε και στην αιτία αυτής της σφοδρής επιθυμίας, της ολοκληρωτικής παραδόσεως του εαυτού Του σε αυτόν τον σκοπό. «Η πρώτη είναι η υπακοή η απόλυτη στον Θεόν Πατέρα. Η πλήρης υποταγή στο θέλημά Του», τόνισε, προσθέτοντας πως **«η υποδειγματική προσήλωσή Του στο θέλημα του Θεού φάνηκε στην άκρα ταπείνωση του Σταυρού και στην υπακοή Του, που έφτασε μέχρι το θάνατο. Μάλιστα, το σταυρικό θάνατο, που είναι ο πιο φρικτός, οδυνηρός και επονείδιστος».**

Σημειώνοντας την παρέμβαση του Πέτρου που θέλησε να Τον αποτρέψει από την αποστολή Του, υπογράμμισε πως Εκείνος «είχε αμετακίνητη αφοσίωση και απόφαση να προχωρήσει στην οδό της θυσίας» και συνέχισε: «Πάντοτε είχε ενώπιόν Του την προοπτική του Σταυρού ο Κύριος». «Διψά, ποθεί σφοδρά το θάνατο που θα εξασφαλίσει τη σωτηρία όλων μας». «Υπέμεινε τον Σταυρό και τον θάνατο και κατεφρόνησε την ντροπή και την ατίμωση που είχε ένας τέτοιος σταυρικός θάνατος».

«Σήμερα δεν μπορούμε να καταλάβουμε το μέγεθος αυτής της ντροπής, διότι σήμερα ο σταυρός είναι το πιο τιμημένο, το πιο ιερό σύμβολο», είπε στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος, εξηγώντας παράλληλα πως «τότε που προσηλώθηκε στο Ξύλο Του ο Χριστός» «ήταν το πιο επαίσχυντο μέσο της πιο οδυνηρής και εξευτελιστικής καταδίκης των κακοποιών και των φονιάδων, των ληστών και των κλεφτών, των καταφρονεμένων δούλων, των επαναστατών και των εγκληματιών». «Όλη αυτή την καταισχύνη την καταφρόνησε ο Κύριος Ιησούς για τη σωτηρία του κόσμου και ταπεινώθηκε», πρόσθεσε επισημαίνοντας πως «αν δεν έφτανε ο ένας θάνατος και χρειάζονταν και άλλοι, θα σταυρωνόταν μύριες φορές, αν ήταν δυνατόν, από αυτή την αγάπη χωρίς όρια. Και αν δεν υπήρχαν πολλοί αμαρτωλοί στον κόσμο που είχαν ανάγκη σωτηρίας και υπήρχε μόνο ένας, για αυτό τον ένα θα σταυρωνόταν ο Χριστός. Θα γινόταν άνθρωπος και θα σταυρωνόταν για να σώσει τον ένα».

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος έκανε λόγο για το πώς μπορεί ο μικρός και αδύναμος άνθρωπος, να μετρήσει το μέγεθος αυτής της αγάπης και να ανταποκριθεί ανάλογα στην ανεκτίμητη προσφορά της. «Το πρώτο είναι η ευγνωμοσύνη», υπογράμμισε με έμφαση και σημειώνοντας παράλληλα πως υπάρχει «και κάτι πιο πρακτικό», αναφέρθηκε στη φράση του Κυρίου μας «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι».

«Όλοι οι πιστοί είμαστε σταυροφόροι. Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, Χριστόν ενεδύθημεν. Δεν γίνεται αλλιώς. Δεν υπάρχει ζωή αληθινή αν δεν προηγηθεί ένας

θάνατος. Δεν έρχεται η Ανάσταση χωρίς σταυρό. Ο δρόμος για τη δόξα περνά από μια μεγάλη ταπείνωση», είπε χαρακτηριστικά, επισημαίνοντας πως «Εκείνος, σε όλη την επίγεια πορεία Του, είχε ενώπιόν Του το Σταυρό. Ποτέ δεν έφευγε από την προοπτική του το βαρύ χρέος της θυσίας». Και συνέχισε: «Τα καρφιά της σταυρώσεώς μας και των παθών μας και της μικρότητάς μας, των θλίψεων, των δοκιμασιών, των ποικίλων πειρασμών, είναι καρφιά που πονούν μεν, αλλά φέρνουν βαθιά γλυκύτητα στην ψυχή. Γιατί ο πόνος μας είναι συμμετοχή στο δικό Του πόνο, στα βάσανα Του, στα παθήματά Του».

Στη συνέχεια της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος εστίασε στο πώς τα γεγονότα της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος, και ιδιαίτερα το Σταυρικό Πάθος του Χριστού, επηρεάζουν τον προσωπικό πνευματικό μας αγώνα. Έκανε ιδιαίτερη αναφορά στη δύναμη του Σταυρού, και εξήγησε ότι **το «συμπορεύεσθαι» και «συσταυρώσθαι» με τον Χριστό δεν είναι μια απλή συναισθηματική διαδικασία, αλλά μία συνεχής εσωτερική μάχη και απόφαση για τον πιστό να απορρίψει την αμαρτία και το παλαιό εαυτό του, που είναι δεμένος με τις επιθυμίες της σάρκας και τη φιλαυτία.**

«Μέσα στην Εκκλησία μας, στο Σώμα Του, τα εορταζόμενα γεγονότα δεν είναι αναμνήσεις του παρελθόντος, συμβάντα κάποιας παρωχημένης εποχής που έγιναν κάποτε και εμείς απλώς δεν είχαμε την ευκαιρία να είμαστε εκεί. Όλα αυτά ενεργούν και στην εποχή μας, αποτελούν πηγή δυνάμεως και ζωής που τροφοδοτούν πλούσια το παρόν και ζωογονούν την ύπαρξή μας», τόνισε, υπογραμμίζοντας πως «τα γεγονότα ισχύουν και σήμερα. Για αυτό μπορούμε και εμείς να απολαύσουμε τη χάρη τους και να οπλιστούμε τη δύναμή τους».

Σημειώνοντας πως σε αυτό «μας βοηθάει η υμνολογία της Εκκλησίας μας», επεσήμανε: «Όλα συμβαίνουν στο σήμερα της Εκκλησίας. Όλα είναι ανοιχτά σε όλους μας και μας καλούν να ζήσουμε τη χάρη τους, να συγκινηθούμε από το μήνυμά τους, να χαρούμε τη χαρά τους. Δεν συμβαίνουν τώρα, αλλά και σήμερα ενεργούν τα υπερφυή και σωτήρια αποτελέσματά τους». «Να ζήσουμε, λοιπόν, τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας, τα πάθη του Χριστού».

«Υπάρχει όμως κάτι πολύ σπουδαιότερο» τόνισε και συνέχισε: «Να συμμετάσχουμε στα πάθη του Χριστού, να πάθουμε τα πάθη Του». «Συμπορευθώμεν Αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν...». «Μας καλεί ο ιερός υμνογράφος, όχι απλώς να μελετήσουμε, όχι απλώς να συγκινηθούμε από το Πάθος, αλλά να ακολουθήσουμε, να συμπορευθούμε. Και όχι απλώς να συμπορευθούμε, αλλά να συσταυρωθούμε. Δεν θέλει ο Κύριος ανεύθυνους θεατές, ζητά κοινωνούς των παθημάτων Του». «Να νεκρώσουμε μέσα μας κάθε τι αμαρτωλό, να σταυρώσουμε τα πάθη μας, να απαλλαγούμε απ' τις αδυναμίες και τα ελαττώματά μας, να

νεκρώσουμε μέσα μας το ποικιλόμορφο κακό που μολύνει και θανατώνει την ψυχή μας, να πορευθούμε αντίθετα προς τα αμαρτωλά μας θελήματα, να αρνηθούμε τις κατώτερες επιθυμίες μας, να πολεμήσουμε κάθε ακάθαρτο λογισμό».

«Τα άχραντα Πάθη του Κυρίου δεν αρκεί απλώς να τα παρακολουθήσουμε, ούτε να τα λειτουργήσουμε, ούτε να τα μελετήσουμε, ούτε να τα ζήσουμε με συγκίνηση, κατάνυξη και χαρά». Πρέπει και να τα υποστούμε. Το πρώτο έχει σχέση με την αίσθησή μας. Παρακολουθούμε. Το δεύτερο με το νου μας, μελετούμε και κατά το δυνατόν κατανοούμε. Το τρίτο με την καρδιά μας, συγκινούμεθα και χαιρόμαστε. Το τέταρτο έχει σχέση με τη ζωή μας, που τη χάνουμε», συμπλήρωσε.

«Ο Σταυρός είναι η δόξα του Χριστού. Εκεί έδειξε τη μέχρι θανάτου υπακοή στο θέλημα του Θεού Πατέρα. Εκεί συνέτριψε τη δύναμη του προαιώνιου εχθρού μας και πέτυχε μια μοναδική, ανεπανάληπτη, περηφανή και αιώνια νίκη», είπε σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας παράλληλα πως «ο Σταυρός είναι η δόξα του ανθρώπου. Διότι εκεί υφαίνει και η αξία του καθενός από μας».

«Καλούμεθα να τιμήσουμε αυτό το αίμα. Να προσκυνήσουμε τα Άχραντα Πάθη. Να ζήσουμε κατά το θέλημά Του, τον εσταυρωμένο βίο, το βίο της υποταγής, στο Πανάγιο θέλημά Του. Για να κάνουμε Πάσχα αληθινό, Άγιο και πανευφρόσυνο Πάσχα», είπε ολοκληρώνοντας, ευχόμενος σε όλους «Καλή Ανάσταση» και «κάθε Ευλογία».

